

Zvonimir Magdić Amigo (1930. – 2018.) doajen hrvatskoga športskoga novinarstva

Tako je govorio i pisao Amigo (sjećanje na životni intervju s “Ben Hurom”)

Zvonimir Magdić prvim se tekstom u Hrvatskom slovu javio 8. svibnja 1998. Bio je to zapis o hrvatskim zrakoplovcima Vladimiru Krenu i Rudolfu Perešinu koji su se, prvi 1941. a drugi 1991. priklonili hrvatskoj državotvornoj ideji. Pokojni Amigo kontinuirano je pisao u HS od siječnja 2004., a zadnji je tekst objavio 9. studenoga 2018.

Zahvaljujemo mu na svemu što je učinio za promicanje hrvatskog športa i kulture te za veliki i nesebični doprinos Hrvatskom slovu. (Ur.)

Piše: Tomislav Šovagović

Umro je Amigo. Naš Amigo. Zvonimir Magdić Amigo. Otišao je u vječnost u noći u kojoj je »Dinamo« nakon 49 godina izborio europsko proljeće, tri dana nakon što je u prostorijama HAŠK-a predstavljena njegova knjiga o velikanu hrvatskoga nogometa Ici Hitrecu. Kakav je to Amigov životni krug bio – od 8. rujna 1930. do 9. studenoga 2018. godine. I sprovod na zagrebačkom Miroševcu 13. studenoga za »doviđenja, Amigo«. Topla južina studenoga, bolesničko vrijeme, krug u modrim simbolima, od Male Gospe prije 88 godina do »Spartaka« iz Trnave. Ali nije Kirk Douglas. Više Charlton Heston. Krug novinarskoga Ben Hura. I nije počasni, i nije patetika, tek želja da se u miru odmore i njegove riječi.

Jer, zadnja kolumna u prošlotjednom »Hrvatskom slovu« (9. studenoga), s naslovom »Vatreni val mladih Hrvata«, posvećen reprezentaciji (U-21) pod vodstvom Nenada Gračana, završava citatom »zovi, samo zovi«. Simbolično, budnica svezremenska. I sažetak Magdićeva života. Svaka rečenica kao slika. Bez papirića u razgovoru. Sve je imao u glavi, bistroj, lucidnoj, s pisanjem do posljednjega ovozemaljskoga trenutka. Rođeni Trnjan koji nikada nije prebolio sve što se događalo od utakmice hrvatske nogometne reprezentacije sa Švicarskom u Zagrebu 2. travnja 1940. na igralištu »Građanskog« (4:0) do novih »kockastih« protiv Sjedinjenih Američkih Država (2:1) u osvit hrvatske samostalnosti, na Maksimiru 17. listopada 1990. Britak, iz tjedna u tjedan u »Hrvatskom slovu«, ali i prije toga, točnije, na svakom komadiću novinskoga prostora na kojem je pisao. S voljenom suprugom Zdenkom, na zagrebačkim Ravnicama, u stanu-arhivu, gdje je svaka knjiga imala svoje mjesto, a ideje i podatci iz Amigove »radionice« vodile trajnu bitku s nakladnicima, kako otisnuti ono vrijedno, u vremenu koje nikada nije naklonjeno autoru, i uvijek je znanje jeftina prodaja talenta. Ali tako se i stječe poštovanje, a Amigo je »chapeau« dobivao i od (ne)istomišljenika, jer je pamtio, jer je tumačio bolje i dulje od suvremenih *vikipedijskih* alata, i njegove priče bile su video dojmljiviji od milijardi klikova na varljivim društvenim mrežama. Ono najvrjednije uvijek ostane u rukopisu, ono najvrjednije mora biti otisnuto.